

A megoldók mindegyike vagy a csavart, vagy a csavaranyát satuba fogta és a másikra ható forgatónyomatékat mérte. Legtöbben közvetlenül a csavarra csavarták az anyát, de volt, aki valamilyen anyagot – *Peták Attila* (Bp., Berzsenyi D. Gimn., III. o. t.) például faforgácslemezt – szorított közéjük.

A forgatónyomaték mérését sokan ún. nyomatékkulcs segítségével közvetlenül végezték, mások egy ismert hosszúságú csavarkulccsal és erőmérővel oldották meg. Voltak néhányan, akik egyre növekvő nagyságú súlyokat akasztottak a vízszintes helyzetű csavarkulcs végére, s azt figyelték meg, hogy mikor mozdul meg a csavaranya. (Közülük sokan a kiértékelésnél megfeledeztek a csavarkulcs súlyáról.) *Horváth Balázs* (Győr, Kazinczy F. Gimn., II. o. t.) egy mérlegre állt, azon figyelte, hogy a csavar meghúzásakor, illetve meglazításakor mennyivel változik meg a súlya.

A mérési eredmények azt mutatják, hogy a lazításhoz szükséges M_2 forgatónyomaték arányos a meghúzásnál alkalmazott M_1 nyomatékkal:

$$M_2 = k \cdot M_1,$$

ahol k egy 1-nél határozottan kisebb, a csavarok átmérőjétől és anyagától, zsirosságuktól függően 0,6 és 0,8 közti szám. Többen megfigyelték, hogy k értéke nagyobb csavaroknál kisebb.

A hiba becslésére szinte egyik megoldó sem vállalkozott, pedig ismételt mérések alapján, illetve az erőmérő leolvasási pontosságából lehetett volna következtetni rá.